

skatteyderne og hos virksomhederne, og med det netop indgående finanslovsforlig bliver det ekstra dyrt. Men hjælper det miljøet? Bestemt ikke altid. Lad os tage et eksempel på det:

En møbelfabrik har nogle trærester, der er lidt maling på, så det er dyrt at brænde, men når træet er helt fri for andre stoffer er det billigt at brænde, og det motiverer til, at det bedste træ brændes, og det ringeste træ genanvendes. Burde det ikke være det bedste materiale, man først og fremmest søgte at genbruge?

Hvile i sig selv-princippet ved affaldsbehandlingsordningerne fører til store forskelle byerne imellem. Det har vi haft en sag om her i Folketinget. Det ene private firma finder det urimeligt, at en by med en veldrevet losseplads kan tilbyde deponering langt billigere, end det er muligt for en anden konkurrerende virksomhed. Havde man et mere markedsbaseret system, ville affaldsbehandlingen ske, hvor det var billigst for alle parter. Det Konservative Folkeparti ønsker, vi skal gå denne vej.

Der skal ikke konkurreres på slet miljø, for Det Konservative Folkeparti vil ikke acceptere den form for konkurrence. Det skal være en konkurrence, som skal overholde fælles mindsteregler. Hvorfor tvinge en kommune til at lave en losseplads, hvor det er utrolig dyrt at sikre grundvandet, eller hvor det ødelægger værdifulde naturområder, hvis man kan gøre det et andet sted langt billigere?

Vejen frem må være at give virksomhederne ansvar for egne restprodukter på linje med ansvaret for produkterne. Det vidner om respekt for og tillid til den private ejendomsret, men det må følges op af en autorisationsordning for indsamlere og behandlere af virksomhedernes restprodukter. Nogle virksomheder har værdifulde restprodukter. De får penge for det. Andre må betale for at komme af med det, men det, enhver virksomhedsejer vil interessere sig for, er på den måde at finde den bedste og billigste måde at løse problemet på.

Danmark har bidraget til affaldsområdet på et enkelt punkt. Vi har bidraget med et lille ord. Det ene ord er ordet køkkenmødding. Forskningsmæssigt har køkkenmøddingerne været guldruber, men det er bestemt ikke som en køkkenmødding, at udlandet bør lære Danmark at kende. Det er som et grønt Danmark, hvor vi viser, at det er muligt at lave bæredygtige kredsløb, hvor det er muligt at efterlade andet end køkkenmøddinger til eftertiden. Vore børn

skal i al fald have mindre affald og færre giftstoffer.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Et af de miljøområder, hvor det går den rigtige vej, er på affaldsområdet. Den netop offentliggjorte ISAK-indberetning afslører, at vi på næsten alle områder holder vore egne mål, hvad angår deponering af affald, genbrug og genanvendelse. I forhold til 1994 er genanvendelsen steget fra 55 pct. til 61 pct. Alene inden for industrien er genanvendelsen steget fra 49 pct. til 57 pct. Procenten for deponering er tilsvarende faldet fra 24 pct. til 18 pct.

Også i forhold til de internationale fora går det den rigtige vej. Det er glædeligt at konstatere, at i EU betragtes affald i stadig højere grad som et miljøanliggende snarere end som en vare. Ikke mindst verdens fattigste lande får glæde af den udvikling. Et er, at de rige lande i århundreder er løbet med ulandenes råvarer, noget andet er, hvis de nu også skal fungere som losseplads for ilandene.

Til gengæld er det ærgerligt at konstatere, at den samlede affaldsmængde er stigende, bl.a. inden for husholdningerne. Vi producerer altså mere affald, men genanvender heldigvis mere, samtidig med at vi behandler det øvrige affald mere forsvarligt. Miljøministeren har allerede omtalt mange af de initiativer, som er taget på affaldsområdet. Jeg vil derfor redegøre for nogle mere generelle betragtninger i forhold til affaldsproblematikken.

For det første: Når affaldsmængderne er stigende, hænger det med stor sandsynlighed sammen med væksten. Takket være den overordentlig gunstige økonomiske udvikling er forbruget stigende, og det betyder indtil videre også stigende affaldsmængde. Alt tyder på, at vore muligheder for forbrugsudvidelser øges i de kommende år. Problemet er, som så ofte påpeget, at den vækst har vi kun råd til, hvis det lykkes at dreje den i mere miljøvenlig retning, dvs. et mindre forbrug af fossile brændsler og jomfruelige råstoffer. Det betyder bl.a., at vi skal blive langt bedre til at genbruge og genanvende, til at bruge vores ressourcer mere effektivt. Med andre ord er det materielle indhold i væksten nødt til at blive fundamentalt anderledes.

Strategien må bl.a. være, at vi sætter på en produktion, som enten er mindre stofflig, eller som er sammensat på en sådan måde, at de enkelte komponenter kan indgå igen og igen i